

FINA FIGURER MEN LÖSA TRÅDAR

Foto: Caroline Hayeur

Les Sages Fous

The Orphan Circus

Speltid: ca 1 timme

Turné: Kulturhuset Stadsteatern, Stockholm samt Västra Frölunda kulturhus, Göteborg (Figur-festivalen 15-20 november)

Dockteatern är en liten del av scenkonsten, men kapabel till allt, stort som smått. Dess styrka är de fantasifulla bilderna, figurerna, dockorna och tekniken som kan göra vad som helst framför våra häpnadsväckta ögon. Svagheter hos dockteatern återfinns oftast i dramatik och en torftig dramaturgisk utformning; som om kreativiteten inte hade räckt till mer än figurerna. Att så många dockteaterföreställningar sedan äldsta tid varit korta pjäsfragment, "nummer" som framförts enskilt eller i en svit beror utan tvivel på att där kan dockteatern visa sig på styva linan: snabb, rörlig, rytmisk, rolig.

Men lite förvånad blir jag ändå av att se en så välkänd och aktad teatergrupp som **Les sages fous** från Kanada just hemfalla åt nummer-tänkande. Jag begär ingalunda en story eller sammanhållen epik, men jag begär att man har något att förmedla utöver att visa upp dockor och masker som nödortfött satts samman som "**The Orphan Circus**". Den inspirerande fula skrot-scenografin med rostig korrugerad plåt som dominerande material ser lockande ut, men får helt stillsamt förbli just bara inramande dekor. En grotesk manlig docka blir intresserad av en liten söt sjojungfru - det är egentligen allt som här berättas. Att man vill kalla verket "The Orphan Circus" (den föräldralösa cirkusen) ser ut som en nödlösning som bekräftar att man inte kunnat knyta ihop de lösa trådarna på ett bättre sätt. Lanseringstexternas löfte om en paradoxernas teater som kombinerar groteskt och poetiskt faller platt.

Att i nådens år 2017 dessutom se en så oreflekterad syn på manligt och kvinnligt figurera på en scen är också nedslående. Jacob Brindamour, en av grundarna av Les Sages Fous (de galna kloka) spelar en bakgårdens självutnämnde cirkusdirektör och hans saliga leende över den lilla sjojungfrun kombinerat med sin dominans över uppsättningens andra spelare, Olivia Faye Lathuillière, blir en dyster påminnelse om den stora omprövning som just drar genom scenkonsternas värld i spåren av #metoo.

Visst är de små figurerna fina, men långtifrån självständigt utformade. Visst vilar en poetisk och charmig loppighet över scenrummet, men spelet och pjäsens förlopp utvecklar det inte. Internationella gästspel med dockteater är inte så många i Sverige, så nog hade jag önskat mig ett intressantare exempel från en livlig samtida teaterform.

Margareta Sörenson

PS: Läs mer om teater, dockteater och dans på teaterbloggen margaretasorenson.se.